

[Aksel Larsen.]

jeg ikke mindes at man tidligere har tilbudt den ungdom, der vil uddanne sig!

Der er blot det triste ved det, at det er ikke lægestuderende, det er ikke studerende ved Danmarks tekniske højskole, det er ikke studerende ved landbohøjskolen, man tilbyder sådanne vilkår. Nej, det er folk; der vil lade sig hverve som soldater; de skal som hovedfag lære soldatererhvervet, soldatererhvervet, altså lære, hvordan man mest effektivt slår folk ihjel og ødelægger, og som biting skal de så have en civil uddannelse. Jeg ved ikke, hvor meget den historie kommer til at koste, men jeg ved, at her ofrer staten uhyre summer på en uddannelse til destruktive formål. Det er desværre en kendsgerning, at disse penge vil blive ofret; ja, vi har lov til at håbe på, at vi kan få den pågældende lovgivning ændret efter valget, så vi holder op med den galskab, men man er i hvert fald sindet at ofre disse penge, medens man foreløbig nøjes med at love, at efter valget skal ungdommens uddannelse i almindelighed blive taget op til behandling, og så skal der blive gjort noget for, at alle, som har anlæg og evner, virkelig kan få den uddannelse, som passer for dem.

Hvad angår de 5 000, så er ordningen jo led i det militærforlig, der er sluttet af 5 partier i denne sal. Nu ved jeg godt, at folk som det ærede medlem hr. Erik Eriksen mener, at det er højst upassende, at Aksel Larsen siger det gamle ord: hvad skal det nytte? Jeg har tænkt meget over det siden i går, og jeg er ganske klar over, at jeg siger dette „hvad skal det nytte“, ud fra de samme bevæggrunde som en af de store ledere af det ærede medlem hr. Erik Eriksens parti sagde det engang. Det var Hørup. Jeg har endevendt problemet, og jeg har diskuteret det, hvor det var muligt, men jeg har intetsteds kunnet få en bevisførelse for, ja, ikke engang en sandsynliggørelse af, at det kan nytte med militærvæsen i eller for dette land. Jeg har ikke fået noget, der kan sandsynliggøre eller anskueliggøre, at dette land kan forsvares militært. Jeg stiller spørgsmålet: hvad skal det nytte, og i stedet for at hancellere over, at det er et gammelt spørgsmål, skulle man hellere forsøge at forklare, at det kan nytte. Men dér bliver man befolkningen svar skyldig.

Hørup stillede spørgsmålet, da det drejede sig om Københavns befæstning, og han havde så evindeligt ret over for de forbenede militære, som ville bygge en fæstning efter en model, der allerede var forældet i 1871. Nu vel, tiden har forandret sig, forholdet er endnu grøllere. Uanset hvor meget vi ofrer, vil det ikke være muligt med militære midler at forsvare dette land eller beskytte dets befolkning.

Jeg beder om, at man forstår min mening. Hvis jeg havde nogen tro på, eller hvis nogen kunne bevise for mig, at dette land og dets befolkning kunne reddes ved hjælp af et militært forsvar, så ville jeg gå ind i en forhandling om det, og så ville jeg ikke stille spørgsmålet, om der skulle ofres 1 milliard kr. eller 1 200 mill. kr. eller endnu mere, for så tror jeg, at dette land var i stand til at ofre det, der var nødvendigt. Men det er for mig så evigt givet, at hvad enten vi har raketterne ved Tune, Honest John ved Holbæk, Centuriontanks ved Holstebro, jetjagerne ved Ålborg og Karup, eller om vore soldater var bevæbnet med flitsbuer, vil forsvaret blive lige effektivt eller lige lidet effektivt, hvis der kommer en krig i atomvåbnenes og de fjernstyrede raketters tidsalder. Derfor er jeg tilhænger af afrustning, af dansk afrustning, for det er et område, hvor vi selv kan bestemme.

Der er ingen udefra, der kan forpligte os til at opretholde et militærvæsen, som i gunstigste fald kommer til at koste 1 200 mill. kr. om året, og vi har aldeles ingen grund til at vente på, at andre skal gå i spidsen. Det vil være mest rimeligt, at vi gør det, fordi vi befinder os i et land, hvis størrelse og geografiske beliggenhed gør, at det hverken kan forsvares eller beskyttes ved egne midler eller ved såkaldt hjælp fra sine såkaldt allierede.

Må jeg i forbindelse hermed sige, at det er meget godt at henvise til vore allierede; det gjorde den højtærede udenrigsminister også i 1949, da vi her i tinget på 36 timer ekspederede Danmarks tilslutning til Atlantpagten. Ganske vist lovede han ikke andet, end at hvis Danmark blev udsat for angreb, ville vore allierede udøve represalier mod angriberstaten — og det skal nok hjælpe os i København, når København er blevet bombet, at der bliver smidt atombomber i et andet land. Men hvad